

2012/2013

hrr

Milí čtenáři!

Vítáme vás do nového roku 2013. Jistě jste si dali nějaká předsevzetí, a tak vám přejeme sílu a vůli k jejich splnění. V tomto čísle časopisu se dozvíte o školních soutěžích i o návštěvě dětí a domově důchodců, můžete si přečíst básničku

V. Wertheima nebo pohádku od Dana Krause. Dozvíte se něco i o akci ZUŠ - prvním vánočním „Libeznění“ – hudební a taneční besídce.

Do nového roku přeje vše dobré redakce časopisu Ať se ví.

Nela Kojanová,9.roč.

Anketa pro kluky a dívky

Na každou otázku nám odpovědělo 15 žáků a žákyň z 8. a 9. ročníků.

Dívky:

1. Je na klukovi důležitý vzhled?

Ano – 14 žákyň

Ne – 1 žákyně

2. Měla jsi už dlouhodobý vztah? (delší než měsíc)

Ano – 7 žákyň

Ne – 8 žákyň

3. Kam by sis přála jít s klukem na první rande?

Do kina – 4 žákyně

K němu domů – 6 žákyň

Do restaurace – 2 žákyně

Na procházku se psem – 2 žákyně

Dozvěděli jsme se, že by dívky nejraději strávily první rande u nápadníka doma. Zatím mnoho žákyň nemělo dlouhodobý vztah, prý čekají na toho pravého. Také jsme zjistili, že si dívky potrpí na hezký vzhled kluka.

Kluci:

1. Jaká barva vlasů se ti u dívek líbí nejvíce?

Blond – 7 žáků

Hnědé – 4 žáci

Černé – 4 žáci

2. Co tě zaujme na první pohled na dívce?

Postava – 8 žáků

Obličej – 2 žáci

Pozadí – 2 žáci

Prsa – 3 žáci

3. Kam pozveš holku na první rande?

Kino – 3 žáci

K sobě domů – 7 žáků

Do restaurace – 5 žáků

Dozvěděli jsme se, že kluci mají nejraději blondřaté dívky. Na první pohled je na dívce zaujme postava. Nejspíše by na první rande dívku pozvali k sobě domů.

R. a Z. Řápokovy, 9 . ročník

Výtvarná soutěž Den v ZOO

Do celostátního kola byla z mnoha krásných prací vybrána díla těchto šikovných výtvarníků:

Maxe Levina z 1.A

Pavla Opletala ze 3.A

Kateřiny Šoltysové ze 4.A

Richarda Hlaváčka z 5.A

Gratulujeme!

VÍTÁNÍ OBČÁNKŮ

V sobotu 10.11. jsme na Obecním úřadě Líbeznice přivítali nově narozené občánky. Na jejich šťastnou cestu životem jim zahráli a zazpívali žáci ZUŠ a MŠ Líbeznice.

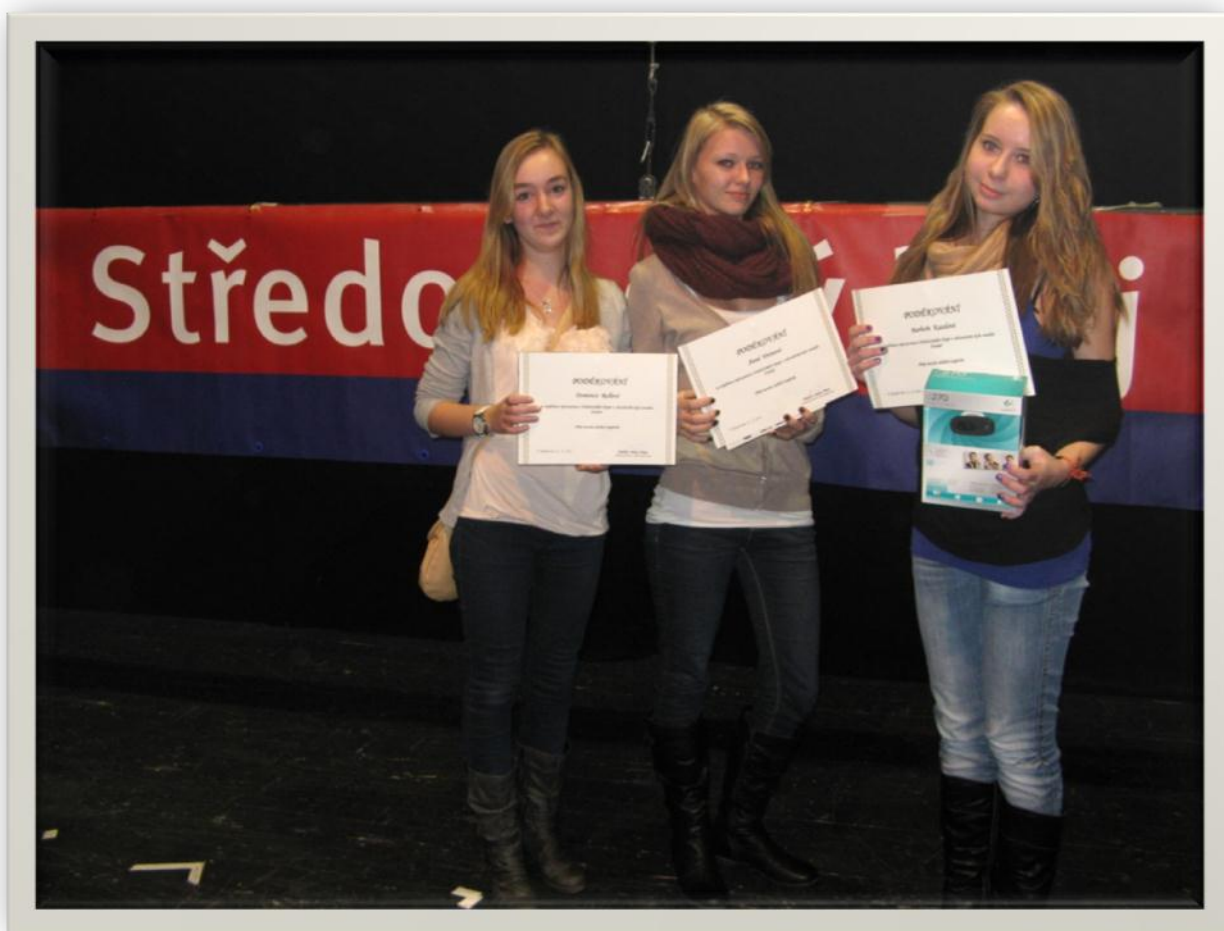

Oceněné žákyně

V prosinci, posledním měsíci kalendářního roku, oceňuje již tradičně **hejtman Středočeského kraje** žáky a studenty, kteří svůj kraj v předcházejícím roce úspěšně reprezentovali v nějaké celostátní umělecké nebo sportovní soutěži.

Žákyně devátého ročníku **Základní školy Líbeznice – Dominika Rollová, Anna Hronová, Barbora Kazdová a Eliška Böhmová** - získaly první místo v celostátní fotografické soutěži Daniel, a tak si za tuto úspěšnou reprezentaci převzaly z rukou pana Milana Němce, náměstka hejtmana Středočeského kraje, poděkování a hodnotné ceny.

Blahopřejeme!

PRVNÍ VÁNOČNÍ LÍBEZNĚNÍ

Dne 19. 12. 2012 proběhlo první vánoční Líbeznění. Účast byla hojná! Diváci si užili muzicírování, tance i výtvarného umění do sytosti. Žáci ZUŠ Líbeznice předvedli, co se za tři měsíce trvání školy naučili.

Přejeme jim hodně talentu, píle a vytrvalosti!

GALERIE KAMPA

Dne 7.11. vyrazili žáci výtvarného oboru ZUŠ Líbeznice opět za uměním. Tentokrát vedly jejich cesty na výstavu moderního umění do Galerie Kampa. Přivítaly je krásné prostory této známé galerie a milá lektorka, která si rychle získala sympatie dětí, takže s ní ochotně spolupracovaly. Děti si prohlédly obrazy malíře Františka Kupky. Lektorka jim přístupnou formou přiblížila tvorbu tohoto umělce a mladí adepti umění se velmi rychle zorientovali v hlavních principech abstrakce. Žáci reagovali velmi vnímavě a lektorka chválila jejich zajímavé postřehy. Nakonec si sami vyzkoušeli zachytit kresbou pohyb. Také v této praktické části (workshopu) potvrdili, že jsou šikovní a mají dobré nápady.

Domů se vrátili až ve večerních hodinách, unavení, ale plni nových dojmů a vědomostí.

Vítězové výtvarné soutěže

Také letos vyhlásila Záchranná stanice zvířat IKAROS z Pelhřimova výtvarnou soutěž. Vloni nakreslila nejkrásnějšího chameleona Terežka Grubauerová z osmého ročníku a jako první cenu obdržela živého chameleona, který jí dělá už celý rok radost. Letošní téma bylo: **Ježek**. První místo za svou kresbu roztomilého ježka získala **Aneta Bízková** ze 3.B. Protože její rodiče nechtěli do domácnosti žádné zajímavé zvířátko, dostala Anetka krásnou knihu o životě zvířat. Pan Miroslav Hořák ze ZS IKAROS, nadšený milovník a znalec zvěře všeho druhu, předal ceny ještě dalším úspěšným výtvarníkům: **Jakubu Smetanovi** z 2.B, **Elišce Heverové** a **Kateřině Kazdové** z 5.A, **Vítku Uhrovi** z 8. ročníku a **Tomáši Černohorskému** z 9.B.

Všem oceněným gratulujeme !

Soutěž o nejoriginálnějšího a nejzajímavějšího
LÍBEZNÍČKA byla ukončena!

Rozhodnutí odborné poroty:

1. Zuzana Krausová
2. Kateřina Šoltysová
3. Lukáš Čerešňa

Přání

Malý chlapec přání má, o čem se mu asi zdá?
Nové kolo nebo vláček - mít tak pokoj plný hraček!

Brázdit lodí oceány, to jsou jeho velké plány.
Podniknout let do vesmíru,
Nevzdávat se, mít vždy víru.

Svá přání v srdci chová každý,
být šťasten, zdrav a to navždy!
Zlatá rybka je jen zdání,
pokud víte – není k mání!

Jak už jistě správně tušíš,
sám si přání plnit musíš!

Aleš Frydrych, 9.roč.

Naděje

Sedím v koutě chmurné místnosti. Všude kolem mě naříkají děti, které pláčou a chtějí se vrátit ke svým rodičům. Ale já už nevnímám. Oči mám doširoka otevřené, ale stejně si připadám slepá.

Můj vyhaslý pohled se zastaví na předloktí, které ani nepoznávám. Jen kost obalená kůží. Nikdy jsem si nepřipadala tak křehká a tak bezmocná. Kdyby tohle viděla moje maminka, nebo babička. Moje babička mi vždycky dala tolik jídla, kolik se do mě jen vešlo. Někdy i dokonce nějaká ta cukrátko. Ale co je s ní teď? A kde je vlastně moje maminka? Neviděla jsem ji od té doby, co jsme vystoupily z transportního vlaku. Nestihly jsme se ani rozloučit. Co když ... ne, ne. Taková možnost neexistuje. Moje maminka je naživu, já to vím. Ale, uvidím ji ještě někdy? Najednou jsem ucítila, jak se mi slzy začínají hromadit v očích. První kapička mi stekla po tváři, emoce, která vyšla najevo a byla tak silná, že jsem musela zaklonit hlavu, abych další příval slz mohla zastavit. Lehla jsem si na chladnou popraskanou zem a schoulila se do klubíčka. Povzdychla jsem si nad myšlenkou, že bych se normálně na chladné zemi klepala zimou, ale nyní na to moje tělo nemělo sílu. Do nosu mě praštil nepříjemný zápach, který jsem za posledních pár měsíců znala až moc dobře. Pach vyhaslých nadějí, pach nemoci a bezmoci. Víím, že s tím kam jsem se dostala, nemůžu nic dělat. Nemůžu se nijak bránit, někdo nad námi má neomezenou moc. Každý den musím nečinně přihlížet, jak umírají děti, které žadoní po mamince a o kus chleba.

Do místnosti přichází člen SS a začne jako obvykle něco vyvolávat německy. Nevěnuji tomu velkou pozornost, protože jsem se odmítla učit jazyk svých vězňů. Děvče vedle mě mi sdělilo, že se přečtené dívky mají připravit, půjdou do práce. A tak, když jsem uslyšela svoje jméno, cukla jsem sebou, jako kdyby mnou projel elektrický proud. Odhodlaně jsem vstala a pomalu se dopotácela až ke dveřím místnosti, esesák odškrtnul v seznamu velkou fajfkou moje jméno a silou mě vyhodil ze dveří tak, že jsem ošklivě spadla na betonovou zem, která byla posypána čerstvě napadaným sněhem. Zůstala jsem ležet, ruce mi mrzly od nemilosrdně studeného sněhu a hlavou mi probíhala spousta myšlenek. To s námi doopravdy zachází takhle? Znovu jsem hlasitě povzdechla, abych zatlačila příval slz. Sníh se zvířil, vzlétl do vzduchu. Tak volný, tak svobodný. Letěl si, jak chtěl, podobně jako pták, který roztáhne svá křídla a letí, letí . . .

Najednou nad sebou slyším tenoučký tichý hlas: „Vstávej!“. Podívám se nad sebe a vidím malou osůbku, jak mi podává ruku. Dívka v podobném věku, jako jsem já. Tmavé vlasy jí vykukují zpod otrhaného šátku a na tváři má přívětivý úsměv. Chytne mě za ruku a pomáhá mi vstát. „Když tu budeš takhle ležet, nastydneš.“ Usmívá se. Její úsměv je pro mě jako lék.

Lék na moji duši. „Jsem Ester, jak se jmenuješ ty?“ řekla naprosto v klidu a já si uvědomila, že svoje jméno jsem nevyslovila hodně dlouho. Chvíli jsem váhala a pak jsem jí roztřeseně odpověděla: „Kateřina“. Znovu se na mě usmála a teď už vykouzila na tváři úsměv i mně. Chvíli jsme tam jen tak mlčky stály a dívaly se na sebe. Zářilo z ní něco

zvláštního. Je jiná než zdejší děti. Není tak smutná, nebere nic z toho, co se tady děje tak vážně, i když prožívá to samé.

Když jsme se vrátily z práce na náš barák, sedly jsme si na zem vedle sebe a dlouho jsme si povídaly. O tom, kde jsme bydlely, kam jsme chodily do školy a o rodičích. Jen tak jsme vzpomínaly a vyprávěly si veselé historky z našeho dětství, z našich domovů. Oblíbila jsem si ji. Dávala mi naději, dá-li se to tak říct. Dny už nebyly tak hrozné. Každý den jsme se smály alespoň chvíli a nevnímaly tolik hrůzy kolem nás. Jednoho večera, když sedíme v naší budově a odpočíváme, mi Ester říká: „Není mi dobře“. Starostlivě jsem se na ní podívala a chytila ji za ruku. *Je přímo žhavá, má zřejmě horečku*, pomyslela jsem si a stiskla její ruku ve své. „Zkus spát,“ usmála jsem se na ni. Úsměv byla věc, kterou mě tady naučila ona. Ale úsměv tentokrát neopětuje, kapky horečnatého potu jí sjíždějí po celém těle. Zavřu oči a zkouším spát. Během noci se ale probouzím a cítím, že mě něco lechtá na holé noze. Protřu si oči a rozkukávám se ve tmě. Vidím, jak mi něco opravdu malého skáče po noze. *Blecha*, pomyslím si a jednou ranou otravnou blechu zabiji. Pootočím hlavu na Ester, která je ke mně otočená zády. Podívám se pozorně a vidím, že blechy skáčou z Ester na mě. Zamrazí mě - to znám - blechy se stěhují z mrtvého těla na živé. Kousek se odsunu a vstanu. „Ester,“ špitnu tiše. Žádná odezva. „Ester!“ řeknu už trochu hlasitěji, ale opět bez odezvy. Rychle k ní přiskočím a vezmu ji do náručí. Nedýchá. „Ester, prosím!“ Její tělo je teď cizí a ledové. Pevně ji stisknu v náručí.

Sedím v koutě chmurné místnosti. Všude kolem mě naříkají děti, které pláčou a chtějí se vrátit ke svým rodičům. Ale já už nevnímám. Oči mám doširoka otevřené, ale stejně si připadám slepá.

**Tuto povídku napsala Ivana Rozlilková – žákyně 9.ročníku.
Zaslala ji do literární soutěže Daniel.**

